

Igazából mennyország

Egy kisfiú megdöbbentő története
a mennyországba tett utazásáról és visszatéréséről

Írta: Todd Burpo

Lynn Vincent közreműködésével

Fordította: Szűr-Szabó Katalin

XXI. Század Kiadó, 2011

„Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kis gyermekek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába.”

Máté 18:3 (Károli Gáspár fordítása)

Prológus

Angyalok az Arby's-ban

Ha július negyedikére gondolunk, hazafias ünnepek emléke, füstös kerti sütögetések illata, a csemegekukorica íze és az éjszakai égbolton robbanó tűzijáték idéződik fel bennünk. 2003-ban a július negyedikéi hétvége a családom számára mégis más okból volt emlékezetes.

A feleségemmel, Sonjával azt terveztük, hogy a gyerekekkel együtt meglátogatjuk Sonja testvérét, Steve-et és a családját a dél-dakotai Sioux Fallsban. Ez lett volna az első alkalom, hogy lássuk az unokaöcsénket, Bennettet, aki két hónappal korábban született. Ráadásul a gyerekeink, Cassie és Colton még sohasem jártak a vízesésnél. (Úgy bizony, valóban van egy Sioux Falls vízesés Sioux Fallsban!) De azért volt ez a látogatás olyan különleges, mert most első alkalommal hagytuk volna el szülővárosunkat, a Nebraska állambeli Imperialt azóta, hogy márciusban családi kirándulásunk a coloradói Greeley-be életünk legborzalmasabb rémálmává változott.

Amikor legutóbb a családdal kirándulni indultunk, az egyik gyermekünk majdnem meghalt. Emiatt tartottunk ettől a mostani úttól, annyira, hogy nem nagyon akaródzott elindulnunk. Lelkész vagyok, és ilyenképpen, nem hiszek a babonaságban. Mégis, valahol, a lelkem legmélyén úgy éreztem, az lenne a legjobb, ha szépen otthon maradnánk, mert akkor biztonságban lennénk. Végül azonban győzött a józan ész, és persze a vágy, hogy lássuk a kis Bennettet, akiről Steve azt mesélte, hogy a világ legédesebb kisbabája. Bepakoltunk hát egy hétre való holmit kék Ford Expedition kocsinkba, és felkészültünk az egész családdal, hogy nekivágjunk a nagy útnak.

Sonjával úgy döntöttünk, hogy az út nagy részét éjszaka tesszük meg. Így, bár Colton négyéves, és már nagyfiúnak tartja magát, akaratossága ellenére be lesz csatolva a

gyerekülésbe, legalább az út javát végigalussza. Ezért aztán nem sokkal este nyolc után kitolattam a felhajtónkról, elgurultunk gyülekezetem temploma mellett, és ráfordultam a 61-es főútra.

A síkságra tiszta, ragyogó éjszaka borult, a bársonyos égen holdkaréj világított. Imperial mezőgazdaságból élő városka közvetlenül Nebraska nyugati határánál, csupán kétezer lelket számlál, így még közlekedési lámpák sincsenek. Olyan város, ahol több a templom, mint a bank, ahol a farmerek ebédidőben Wolverine munkásbakancsban, John Deere sapkában és a kerítésjavításhoz használt drótfogót tűzve az övükbe özönlenek be a földekről a helyi kávézóba. Hatéves Cassie lányunk és fiunk, a négyéves Colton ezért izgatottan kelt útra Sioux Falls „nagyvárosába”, hogy láthassák nemrégiben született unokatestvérüket.

A gyerekek hátul csacsogtak kilencven mérföldön át, amíg el nem értük North Platte városát. Colton akció- és szuperhős csatákat vívott, és számtalanszor megmentette a világot. Még nem volt este tíz, amikor beértünk ebbe a huszonnégyezres városba, amelyről az egyetlen érdemleges tudnivaló, hogy itt született a híres vadnyugati mutatványos, Buffalo Bill Cody. North Platte volt az utolsó lakott hely – vagy az utolsó, ahol még nyitva tartó üzletet találhattunk –, amit aznap éjjel érintettünk. Utána utunk északkeletre vitt végtelen kukoricaföldek között, ahol az életnek nem volt sok jele, néha felbukkant egy őz vagy egy fácán, míg a távolban kis tanya körvonala derengett a sötétben. Úgy terveztük, hogy előtte megállunk itt, hogy teletöltsük a tankot és megtömjük a hasunkat.

Egy Sinclair benzinkútnál megtankoltunk, majd rákanyarodtunk a Jeffers Streetre, és ahogy átmertünk egy kereszteződésen, észrevettem, hogy ha balra fordulnánk, a Great Plains körzeti egészségközponthoz jutnánk. Márciusban itt töltöttünk tizenöt iszonyatos napot, többnyire térden állva és Istenhez imádkozva, hogy mentse meg Colton életét. Isten végül megkímélte a gyermekünket, de ahogy Sonjával megkönnyebbült mosollyal megjegyztük, az átéltek éveket vettek el a miénkből.

A nevetés a legjobb módszer, hogy feldolgozzuk a megpróbáltatásokat, így amikor elhagytuk a kereszteződést, gondoltam, egy kicsit ugratom Coltont.

– Hé, Colton, ha itt befordulunk, visszamehetünk a kórházba – jegyeztem meg. – Vissza akarsz menni?

A kisfiunk kuncogott a sötétben. – Nem, apu! Ne küldj vissza! Küldd Cassie-t... Cassie menjen a kórházba!

Mellette ülő nővére nevetni kezdett. – Szó sem lehet róla! Én sem akarok menni!

Sonja, aki az anyósülésen ült, megfordult, hogy lássa a fiunkat, akinek az ülése mögöttem volt. Szinte láttam magam előtt Colton tüsire nyírt szőke haját és a sötétben csillogó égszínkéék szemét. – Emlékszel a kórházra, Colton? – kérdezte a feleségem.

– Emlékszem, mami – felelte Colton. – Ott énekeltek nekem az angyalok.

A kocsiiban egy pillanatra csönd lett. Sonjával összenéztünk, és némán, a tekintetünkkel kérdeztük egymástól: *Tényleg azt mondta, amit hallottunk?*

Sonja odahajolt hozzám. – Mesélt neked valaha is angyalokról? – súgta.

Megráztam a fejemet. – És neked?

Ő is nemet intett.

Észrevettem egy Arby's éttermet, behajtottam a parkolóba, és leállítottam a motort. Az utcai lámpa kékes fénye bevetült a kocsiiba. Megfordultam az ülésen, és hátranéztem Coltonra. Abban a pillanatban hirtelen nagyon kicsinek, nagyon kisfiúsnak látszott. Egy kisgyerek volt csupán, aki szívet melengető és néha zavarba ejtő őszinteséggel és ártatlansággal közölte a gondolatait. Minden szülő tudja, mit jelent ez: ez az a kor, amikor a gyerek rámutat egy állapotos asszonyra, és jó hangosan megkérdezi: – Apu, miért olyan kövér az a néni? – Colton az életnek abban a rövid szakaszában volt, amikor még nem tanult sem tapintatot, sem ravaszságot.

Ez futott át a fejemben, miközben megpróbáltam kifundálni, hogyan reagáljak a négyéves fiam kijelentésére, miszerint *angyalok* énekeltek neki. Végül nem tévováztam: – Azt mondtad, Colton, hogy angyalok énekeltek neked, míg a kórházban voltál?

Hevesen bólogatott.

– És mit énekeltek?

Colton fölnézett az égre, majd lesütötte a tekintetét, ahogy megpróbált emlékezni. – Azt, hogy *Jézus szeret meg Józsué legyőzte Jerikót* – felelte komolyan. – Kértem, hogy énekeljék a *We will, we will rock you*-t, de azt nem akarták.

Bár Cassie halkán kuncogott, feltűnt, hogy Colton válasza gyors és lényegre törő volt. Egy pillanatig sem habozott.

Sonjával ismét összenéztünk. *Mi ez? Álmodott valamit a kórházban?*

És volt még egy kimondatlan kérdés: *Most mit mondjunk?*

Aztán magától értetődően kérdeztem: – Milyenek voltak az angyalok, Colton?

Úgy kuncogott magában, mint akit mulattat az emlék. – Hát, az egyik úgy nézett ki, mint Dennis nagypapa, de nem ő volt, mer’ nagypapának szemüvege van.

Aztán elkomolyodott: – Tudod, apu, Jézus mondta az angyaloknak, hogy énekeljenek nekem, mert úgy meg voltam ijedve. Attól jobban éreztem magam.

Jézus?

Újból Sonjára pillantottam, és láttam, hogy leesett az álla. Visszafordultam Coltonhoz. – Úgy érted, hogy Jézus is ott volt?

A kisfiam úgy bólintott, mintha egy olyan, egészen természetes jelenségről mesélt volna, mint az udvaron látott katicabogár.

– Igen. Jézus is ott volt.

– És hol volt?

Colton egyenesen a szemembe nézett. – Az ölében ültem.

Ha van valami, amitől elakad a beszélgetés, hát ez bizony az volt. Sonjával a meglepetéstől elállt a szavunk, és csak a tekintetünkkel üzentük: *Erről tényleg beszélnünk kell.*

Mindannyian kiszálltunk a kocsiból, és bementünk az étterembe, majd pár perc múlva nagy zacskó ennivalóval jöttünk ki. Közben Sonjával suttogva pár szót váltottunk.

– Mit gondolsz, valóban látott angyalokat?

– És látta *Jézust* is?

– Nem tudom.

– Álmodott volna?

– Nem tudom... de olyan biztosnak tűnt!

A kocsiban Sonja kiosztotta a marhahúsos szendvicseket és a krumplikroketteket, én pedig visszatértem a beszélgetésünkre.

– Hol voltál, Colton, amikor Jézust láttad?

Úgy nézett rám, mintha azt akarná mondani: *Hát nem most beszélünk erről?*

– A kórházban. Tudod, amikor dr. O’Holleran dolgozott rajtam.

– Ami azt illeti, dr. O’Holleran többször is dolgozott rajtad – emlékeztettem. Coltonnak volt a kórházban egy sürgősségi vakbélműtété, majd ki kellett tisztítani a hasüregét, és később még visszavittük, hogy eltávolítsák a kidudorodó heget, de azt már dr. O’Holleran rendelójében végezték. – Biztos, hogy a kórházban volt?

– Igen, a kórházban – bólintott Colton. – Amikor Jézusnál voltam, te imádkoztál, és a mami telefonált.

Tessék?

Mindez egyértelműen arra utalt, hogy a kórházról beszél. De honnan a csudából tudta, hol voltunk?

– De te a műtőben voltál, Colton – mondtam. – Honnan tudhattad volna, mit csinálunk?

– Mer’ láttalak benneteket – közölte tárgyilagosan a fiunk. – Felszálltam a testemből, és lenéztem, és láttam az orvost, aki a testemen dolgozott. És láttalak téged meg a mamit. Egy kis szobában voltál egyedül, és imádkoztál, a mami pedig egy másik szobában volt, imádkozott és telefonált.

Colton szavai mélységesen megrendítettek. Sonja szeme elkerekedett, de nem szólt semmit, csak rám pillantott, és elgondolkodva beleharapott a szendvicsébe.

Abban a pillanatban képtelen voltam folytatni a beszélgetést. Beindítottam a motort, visszakanyarodtam az útra, és Dél-Dakota felé indultam. Amikor felhajtottam a 80-as államközi autópályára, mindkét oldalon legelők kísérték utunkat, a holdfényben megmegcsillantak a kacsászatók. Már nagyon későre járt, és hamarosan mindenki elszundított, pontosan úgy, ahogy terveztük.

Hallgattam az aszfalton surrogó kerekek zaját, és felidéztem magamban mindazt, amit hallottam. A kisfiunk hihetetlen dolgokat mesélt, és olyan tényekkel támasztotta alá, amiket egyszerűen nem tudhatott. Hiszen nem mondtuk el neki, hogy mit csináltunk addig, amíg ő a műtőben volt altatásban, öntudatlan állapotban.

Újra meg újra ugyanaz a kérdés járt a fejemben: *Honnan tudhatta?* De mire áthaladtunk a dél-dakotai államhatáron, újabb kérdés merült fel bennem: *Vajon igaz lehet-e mindez?*